

[Bomhoff.]

at Arbejdet gaar bedre og bedre for hver Uge.

Det kneb lidt for det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen at afvise det Argument, at hans egen Uvilje mod Lovforslaget i Foraaet i nogen Grad var medskyldig i, at der ikke var iværksat Arbejder ude paa Landet. Han prøvede paa at skubbe dette Argument til Side, men det lykkedes ikke helt.

Jeg maa sige, at jeg nærer nogen Ængstelse for at faa et Statsinitiativ i Gang. Meget afhænger naturligvis af, hvorledes Forslaget nærmere formuleres, men efter at det ærede Medlem Hr. Bindslev nu sidst har talt, er denne Ængstelse snarere blevet større. Det ærede Medlem Hr. Bindslev siger, der kan opstaa Stemninger i Befolkningen, og uden at ville plædere for det Argument saa vil han dog sige, at hvis de unge nægter at gaa med til de Foranstaltninger, der her er Tale om, mon saa ikke Staten skal gribe ind? Vi er her inde paa en Tankegang, som efter min Mening totalt kan ødelægge det Lovforslag, der her er til Behandling.

Hvad angaar det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen, saa tilslutter han sig naturligvis den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen udtrykte her i Rigsdagen sidste Efteraar: Det gælder ikke for Kommunistisk Parti om at faa mildnet Krisen, men at faa skærpet Krisen — ordret citeret. Selvfølgelig maa man saa gaa imod Socialdemokratiet, og hvis man analyserer det ærede Medlems Taler, vil man finde, at de indeholder 90 pCt. Angreb paa Socialdemokratiet og 10 pCt. paa de andre Partier, deraf vist 5 pCt. paa det Retsparti, sammen med hvilket Kommunistisk Parti i Regelen stemmer. Naa, det ærede Medlem faar jo Brødet for at angribe Socialdemokratiet, og det skal man vel ikke misunde ham, men een Ting er i hvert Fald vis, at de unge, der deltager i Arbejdet, er glade for det, og jeg tror, at dersom Loven forlænges, vil ogsaa Kommunerne — og navnlig vilde det være godt, dersom Kommunerne tog Initiativet — i voksende Grad sætte ind for dette Arbejde.

Rager: Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen var synlig bevæget over den store Betydning, som fra anden Side blev tillagt ham og hans Parti. Det er naturligvis lidt generende i det foreliggende Tilfælde, ellers vil det ærede Medlem jo gerne være i Forgrunden sammen med sit Parti. Men det kan nu ikke nytte noget: naar det

ærede Medlem herinde paa Rigsdagen agiterer mod et Forslag, saa hænger man i Masser af kommunale Raad ude i Landet, hvor det ærede Medlems Meningsfæller har Flertal, ved hans Læber, og de tror ikke alene paa hvert Ord, der udgaar fra dem, men ogsaa paa de Ord, det ærede Medlem skriver. Og hvad skrev ikke det ærede Medlem, dengang han afgav Betænkning om dette Lovforslag? Hvad skrev han ikke? Det maatte sandelig faa det til at risle koldt ned ad Ryggen paa ethvert økonomisk indstillet Sogneraadmedlem i en venstrepræget Kommunalbestyrelse. Han skrev med en Mellemting mellem et Hanussen'sk Klarsyn og moderat Demagogi:

„Mindretallet kan derfor ikke gaa med til yderligere Millionbeløb, som vil blive Følgen, naar dette Lovforslag op-højes til Lov.“

Det er om den Lov, der til Dato har kostet 200 000 Kr., det ærede Medlem saa treffende og klart udtalte sig paa denne Maade. Derfor kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem bliver lidt ubehagelig berørt, naar vi efterhaanden gaar tilbage til Fortiden; men naar det ærede Medlem nu melder sig til Fremtidens Arbejde, kan jeg kun beklage, at han stadig har en Taagesvamp med. Det har han nemlig, der skal omformes paa Lovforslaget, dets klare Idé skal forsøges forflygtiget; men under de Forhold har det ærede Medlems Medarbejderskab overhovedet ingen Interesse, i alt Fald ikke for mig.

Den højtærede Socialminister nævnte, at man for saa vidt kunde forstaa, at der var en vis Tilbageholdenhed mellem de unge over for en Lovgivning af denne Art, særlig naar man saa den paa Baggrund af den Udvikling, der var sket i andre Lande. Jeg kan nu ikke helt anerkende, at den Ungdom, der er herhjemme, skulde være saa daarligt udrustet aandeligt set, og det stemmer heller ikke helt overens med det Indtryk, jeg har faaet, naar jeg har talt med unge, og jeg har talt med ikke faa unge, der søgte Arbejde. Jeg har det Indtryk, at det for dem først og fremmest gælder om at faa Arbejde, de er ivrige for at faa det. Derfor maa jeg sige, at det centrale Punkt for mig i Debatten i Dag var det, at det er blevet oplyst, at Københavns Kommune kunde have Brug for 150 unge, men der meldte sig kun 80. Det forstaaer jeg ikke rigtig. Det ærede Medlem Hr. Bindslev gav ikke nu ved sin anden Tale nogen nærmere Forklaring, om der var særlige Grunde. Men i hvert Fald indtil dette Spørgsmaal er undersøgt, kan jeg